

OBSAH

<i>Svätý Nikolaj</i>	3
<i>Sväti Konštantín a Metod</i>	4
<i>Životy svätých</i>	5
<i>Otázky a odpovede</i>	7
<i>O hodnote chleba</i>	9
<i>Poučenie starca Paisija</i>	10
<i>Zabudnutí králi</i>	11
<i>Poučenia prepodobného</i>	12
<i>Serafíma Sarovského</i>	
<i>Detská stránka</i>	13
<i>Roždestvo</i>	18
<i>Recepty</i>	20
<i>Pôst telesný a duchovný</i>	21
<i>Zo života skupín</i>	22

*„Čokoľvek ste urobili
jednému z týchto mojich
najmenších
bratov, mne ste urobili“.
Mt 25,40*

Spasi Vás Hospodi!

*Obálka: Nikolaj v Prešovskej nemocnici
Pravoslaviáda Košice*

ISTINA

*Mesačník Bratstva pravoslávnej mládeže
na Slovensku - SYNDESMOS
ročník XIV./2009*

šéfredaktorka: *Lenka Kimaková*
redaktori: *Darina Oleárová, Alexander
Haluška, Michal Sivik, Zdenko Varga,
Patrik Palasiewicz, Zuzana Repková, Mar-
cela Hvižďaková, Zuzana Sadilková*
pokladníčka: *Tatiana Mihalíčová*
technický redaktor: *Marcela Hvižďaková*
detská stránka: *Andrea Gmotričová, Lubo-
míra Balaščáková*
redaktori pre distribúciu: *Lenka Kimaková,
Luboš Omaska*

Vydáva:

*Bratstvo pravoslávnej mládeže
na Slovensku - SYNDESMOS
tel.: 0948 509 980*

**e-mail: istina@post.sk
IČO: 17075947**

www.bpm.orthodox.sk

S blagoslovením Jeho Vysokopre-
osvietenosti Jána, arcibiskupa
prešovského a Slovenska.

Vychádza 12-krát do roka.
Ročný príspevok 4,80,- €

*Vaše finančné príspevky
posielajte*

*na adresu redakcie:
Bratstvo pravoslávnej mládeže
na Slovensku - SYNDESMOS,
redakcia ISTINY
Bayerova 8, 080 01, Prešov,
prípadne na účet Istiny:
4008409298/7500.*

Cirkevne schválené.

*Redakcia si vyhradzuje právo upravovať
príspevky v súlade
s učením Cirkvi.*

Nevyžiadané rukopisy nevraciam.

*Vydávanie je povolené Ministerstvom
kultúry SR pod číslom EV 3633/09.
ISSN 1335-6739*

Tlač: GRAFOTLAČ Prešov

Svätý Nikolaj

Jedného dňa sa mladý muž so svojou ženou a malým dieťaťom vybrali do mesta, aby mohli spolu s ostatnými vernými Božími služobníkmi osláviť sviatok svätých Borisa a Gleba.

Z domu sa vybrali skoro ráno, pretože cesta bola ďaleká a namáhavá. Keď dorazili k mestu, opustili svoju loďku, na ktorej sa pripravili a odobrali sa do chrámu. Tam modlitbami a rôznymi darmi vzdali úctu svätým, ktorých pamiatku si v tento deň Cirkev pripomínala. Pri odchode domov vzdali úctu aj svätému Nikolajovi, ktorého ikona sa nachádzala v chráme.

Duchovne posilnení, no unavení, znovu nasadli do loďky a vybrali sa na spiatočnú cestu. Muž usilovne vesloval a dieťaťko v matkinom lone sladko spalo. Po krátkej chvíli žena zaspala tiež. No netrvalo dlho a zobu-

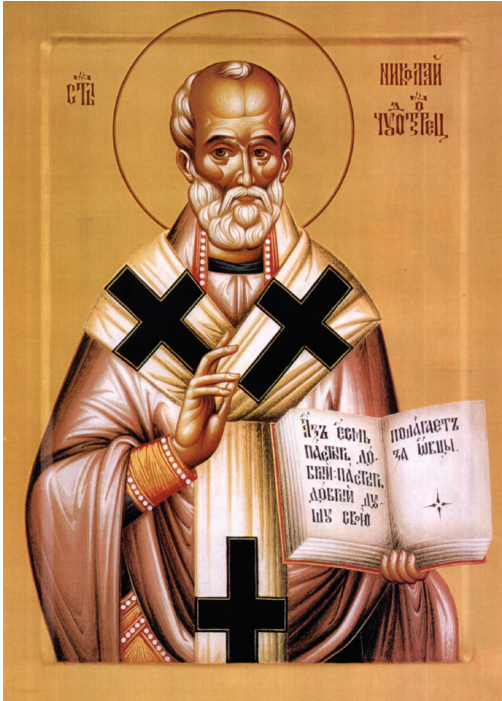
dil ju mužov zúfalý nárek: „Žena moja, kde je naše dieťa? Vypadlo z tvojich rúk a pohltili ho morské vlny.

Také nešťastie!“

No aj keď ho hľadali veľmi dlho, viac ho už nenašli. S bolesťou v srdci sa vrátili domov. Ich tváre boli neustále zmáčané slzami a ich dušu celú noc trápi-la spomienka na túto smutnú udalosť. Nadránom sa obaja pobrali do chrámu. Keď sa k nemu blížili, vyšiel im oproti muž, ktorý sa staral o poriadok v chráme. Privítal ich prekvapujúci-

mi slovami, že ráno, keď obchádzal chrám, uvidel pod ikonou svätého Nikolaja dieťa, ktoré tam ležalo v mokrých plienkach. Žena s mužom s veľkou nádejou bežali k dieťaťu a ich radosť bola nevýslovná, keď zistili, že to dieťa je ich.

Obaja padli na kolena a vrúcne ďakovali svätému Nikolajovi za záchranu ich milovaného dieťaťa.

pripravil Miroslav Pavlenko

Svätí Konštantín a Metod

Hneď nato posielala Svätopluk biskupa Jána na jar roku 879 do Ríma so žalobou na svätého Metoda. Pápež Ján VIII. posielal 14. júna 879 svätému Metodovi list, v ktorom mu vytýka, že učí blud a slúži svätú liturgiu v barbarskom jazyku. Zároveň ho predvoláva do Ríma, kam odchádza už druhýkrát a kam sa dostavil začiatkom roku 880.

„Pred pápežom múdro obhájil nielen slovanskú liturgiu, ale aj učenie o Svätom Duchu. Pápež pod váhou dôvodov, hoci nerád, potvrdzuje slovanskú liturgiu, čo dá písomne svätému Metodovi, no zároveň vysvätí najväčšieho nepriateľa slovanskej liturgie, Nemca Vichinga, za biskupa, a dá mu bulu inú, v ktorej zakazuje slovanskú liturgiu a svätého Metoda podriaďuje Vichingovi“ (Cuper, 2002, s. 61).

A práve novovymenovaný biskup Viching sa ponáhal napred, aby ukázal bulu Svätoplukovi. Svätý Metod prišiel na Veľkú Moravu neskôr okľukou z dôvodu, aby ho nechytli Nemci. Po svojom príchode sa dozvedel o existencii druhej buly od pápeža.

„Svätý Metod ukazuje bulu od pápeža, ktorú dostal, kde bolo napísané: „Náš brat Metod je svätý a pravoslávny, koho prekľaje, je prekliaty, koho blahosloví, je blahoslovený“ (Cuper, 2002, s. 61).

Svätý Metod obratom písal pápežovi, aby potvrdil, či dal Vichingovi druhú bulu, pretože tento stále rozširuje, že jeho bula je pravá.

23. marca 881 prichádza pápežova vyhýbavá odpoveď svätému Metodovi v nasledovnom znení: „Nijaký list sme mu (Vichinga nemenuje) neurčili, ani tomu biskupovi (opäť nemenuje konkrétne) nedali sme iné úpravy“ (Cuper, 2002, s. 62).

Svätý Metod zomrel 6. apríla v roku 885, podľa starého kalendára, a za svojho nástupcu určil svätého Gorazda, rodáka z Nitry. Po smrti svätého Metoda získal biskup Viching urýchlene potvrdenie od pápeža Štefana VI. a s pomocou kniežaťa Svätopluka, veľmi zlého politika, zaujal miesto po svätom Metodovi.

Svätý Gorazd bol mučený a bolo rozpútané veľké prenasledovanie duchovenstva a ľudu pridržiavajúceho sa grécko-slovanského obradu, písomníctva a odkazu svätého Cyrila a Metoda.

Vyššie dvesto učeníkov bolo mučených a nakoniec vyhnaných z kniežatstva Veľkej Moravy; mnohých predali do otroctva, ale ani jeden sa nezriekol pravoslávnej viery. Niet sa čo čudovať, že mnoho učeníkov odišlo práve k južným Slovanom, konkrétne do Bulharska. Dôvod bol jednoduchý. Tamojší ľudia rozumeli slovanskej liturgii, s veľkou radosťou prijali vyhnaných učeníkov, spolu s bulharskými kráľmi, ktorí sa chceli kultúrne a aj politicky vymaniť z pod pápežskej nadvlády.

pripravil jerej Marián Dercó

Svätá veľkomučenica Varvara (Barbora)

V meste Ilipol žil bohatý a vážený človek Dioskor. Bol uctievačom idolov tak, ako aj veľa ostatných ľudí v jeho dobe. Mal jediná dcéru Varvaru. Strážil si ju ako oko v hlave. Varvara rástla, dospievala a bola veľmi pekná, dokonca najkrajšia v celom okolí. Otec, vidiac dcérinu krásu, usúdil, že nebude dobré, ak na jeho dcéru bude pozerat' hocikto z chudobných a žobrákov. Tak dal pre Varvaru vystavať vysokú vežu. V tomto prekrásnom väzení sa mladučka Varvara stretávala len so slúžkami, otcom a nikto iný k nej nemohol prísť.

Varvara trávila veľa času pozorovaním okolitej prírody. Pozorovala nebo, slnko, mesiac i hviezdy. Nádherné stromy, rastlinky, zvieratá. Po čase sa však začala zaoberať otázkou, odkiaľ všetka táto nádhera pochádza. Spytovavala sa na to i slúžok. Tie jej chceli nahovoriť, že to všetko je výtvorom bôžikov, ktorých uctieva jej otec. Varvara sa však z takýmto vysvetlením neuspokojila. „Ved' tých bôžikov tiež iba vytvorili. Zlatého a strieborného vytvaroval zlatník, mramorového sochár a drevenému dal podobu rezbár. Ako by oni mohli niečo také stvoriť, keď boli sami stvorení?“ takto rozmýšľalo mladé dievča.

Milostivý Boh, Stvoriteľ neba i zeme videl úprimné srdce Varvary, a tak odkryl jej duchovné oči a ona spoznala, že túto nádheru mohol stvo-

rit' jedine skutočný, mocný, pravý a jediný Boh. Tak od toho svätá Varvara uverila v Hospodina Boha.

Za otcom Dioskorom začali čoraz častejšie prichádzať urodzení a bohatí mladí muži a žiadali o Varvarinu ruku. Otec šiel za svojou dcérou a dal jej možnosť, aby si vybrala ženícha, akého chce. Varvara ale odmietla všetkých, lebo už dávno túžila iba po jednom ženíchovi, pravom Bohu Isusovi Christovi.

Krátko nato otec odcestoval. Slúžkam prikázal, aby nebránili Varvare vychádzať z veže. Chcel, aby šla medzi ľuďmi a tam videla, že je bežné a normálne, keď dievča chodí s chlapcom a po čase sa berú. Varvara slobodne chodila po meste. Tam stretla dievčatá - kresťanky. Tie jej rozprávali o ich viere a Bohu. V ich rozprávaní svätá Varvara spoznala svojho Hospo-

dina Boha, v ktorého verila. Spoznala pravdu o Svätom Trojjedinom Bohu a prijala svätý krst.

Pri jej veži otec pred odchodom prikázal služobníkom postaviť kúpele s dvoma oknami. Svätá Varvara ich však uprosila, aby postavili tri okná, čo aj spravili. Svätá tak urobila preto, aby všetko v jej okolí oslavovalo Trojjediného Boha, dokonca aj steny.

Keď sa otec vrátil domov, veľmi sa nahneval, lebo stavbári nepostupovali podľa jeho pokynov. Dozvediac sa o tom, že to bola prosba dcéry, žiadal od nej vysvetlenie. „Drahý otec, ty si dal postaviť dve okná na slávu slnku a mesiacu, ale ja som dala postaviť tretie okno na slávu Svetla, ktoré osvecuje každého človeka prichádzajúceho na tento svet. Na oslavu Pravého Trojjediného Boha Stvoriteľa celého sveta.“ Po takejto reči sa otec veľmi nahneval na svoju dcéru Varvaru. Prišiel do takej zlosti, že schytil meč a chcel ju zabiť. Varvara však utiekla. Bežala lesom a otec za ňou s mečom v ruke. Prišla až k hore a už nemala kam újsť. Veľmi prosila o pomoc svojho Ženícha Isusa. Vtom sa náhle otvorila hora a svätá Varvara vošla do nej. Podzemnými chodbami sa dostala na vrch hory a tam sa skrývala pred krutým otcovým hnevom. Otec dlho hľadal svoju dcéru a nakoniec ju aj naozaj našiel. Schytil

ju za ruku a privliekol ju pred sudcu, ktorý ju mal súdiť za urážku ich bohov. Dioskor sa pred všetkými vzdal svojej dcéry a predal ju na krutý súd a hroznú muku.

„Ako by som sa mohla klaňať vašim bohom, keď sú nemohúcní? Majú nohy a nikdy nechodili, ústa a nikdy neprehovorili, ruky a nikdy nimi nehýbali, nozdry a nikdy nedýchali. Ako oni mohli stvoriť tento svet, keď sami sú vytvorení ľuďmi? Ja verím v Pravého Boha Stvoriteľa neba i zeme i nás ľudí. A vám radím neostávať v tomto blude!“ tak vysvetlila svätá Varvara svoju vieru. Po takých slovách ju začali veľmi biť a mučiť.

Tesne pred svojou smrťou prosila milostivého Boha, aby každý človek, ktorý si bude spomínať na ňu a na jej utrpenie, aby nikdy nezomrel náhlou smrťou.

Svätú veľkomučenicu Varvaru mečom sťal jej vlastný otec. Tak po veľkých útrapách za Božie meno prešla do večnej radosti k svojmu Ženíchovi Isusovi Christovi a neustále sa modlí za spásu nás hriešnych.

Svjataja velikomučenice Varvaro moli Boha o nás!

*Podľa knihy: „Žitija svjatych
Dimitrija Rostovskogo“*

spracoval Alexander

*Milí mládežníci,
tešíme sa na vás na 4. ročníku Prednesu duchovnej poézie,
prózy a piesne v Medzilaborciach, ktorý sa uskutoční
dňa 20. marca 2010.*

Ústredie BPM

Otázky a odpovede

Otázka: „Je správne, ak si kresťan hovorí: „Osudu neunikneš. Bol v zlom čase na zlom mieste. Tak mu bolo súdené. Čo má byť, to aj bude. Keby..., tak...? Dá sa vôbec „zvrátiť osud?“ Je „osud“ to isté, čo vôľa Božia?“

Odpoveď: „Neexistuje osud, ktorý by nám bol vopred predurčený a ktorý by sme nemohli zmeniť. To, že vševediaci Boh vie dopredu všetko, čo urobíme, neznamená, že nám berie slobodu. Boh iba vie, ako sa rozhodneme, ale to, čo urobíme, je iba naše a slobodné rozhodnutie. Jediné, čo Boh robí je, že niekedy ovplyvňuje vonkajšie okolnosti nášho života tak, aby nám pomohol rozhodnúť sa správne a zmeniť sa k lepšiemu. Nie je to však obmedzovanie našej slobody, ale iba pomoc, lebo konečné rozhodnutie je vždy iba na nás a na našej vôli.

To, že nejaký človek je občas v zlom čase na zlom mieste, je jeho chyba. Keď sa človek nechá viesť Bohom, Jeho Svätým Duchom, Jeho slovom a vôľou, bude vždy v správnom čase tam, kde to bude pre neho dobré, užitočné a spasiteľné. Božiu vôľu pozná ten, kto sa modlí, číta Božie slovo a žije s Bohom. Taký človek vie a cíti, čo má robiť. Božia vôľa to nemusia byť vždy nejaké špeciálne a veľké skutky, tie sú skôr zriedkavosťou. Božou vôľou sú v absolútnej väčšine úplne obyčajné skutky, jednoduchý život, poctivá práca, jednoduché venovanie sa

blížnym, niekedy len prítomnosť pri nich, modlitba, prijímanie, primeraný oddych a jedlo, niekedy mlčanie, niekedy hovorenie, čítanie Božieho slova, učenie sa a podobne. Na Božiu vôľu najlepšie ukazuje čisté a zdravé svedomie. Človek so zdravým a čistým svedomím rýchlo cíti, čo by bolo dobré, a čo zlé urobiť. Najduchovnejší ľudia sú väčšinou veľmi nenápadní a predsa veľmi múdri, rozumní a vďaka tomu v ich živote ide všetko po dobrej ceste a s Božím požehnaním.

Nakoniec doplním ešte zopár myšlienok svätých otcov. Prepodobný starec Parfenij, niekdajší duchovník Kyjevo-Pečerskej Lavry hovorí: „Keď upriamiš všetku svoju nádej na Boha, On ťa bude prezieravo viesť. Ale ak sa budeš o seba starať iba sám, Boh Ti bude pomáhať, ale jeho prozreteľné vedenie od teba odstúpi“. Iný Kyjevo-Pečerský starec Bonifatij hovorí, že dobrý človek akékoľvek okolnosti života využije vo svoj prospech a na dobro, ale zlý človek aj z dobra urobí zlo. U zlého človeka „bohatstvo ničí mravnosť, chudoba oberá o trpezlivosť, šťastie privádza k namyslenosti, nečinnosť k prílišnej nežnosti, nešťastie k zúfalstvu, poznanie k pýche, neznalosť k poblúdeniu, zdravie k posilneniu hriešnych vášní, choroby k bezcitnosti alebo reptaniu. Jedným slovom, všetko, čo je v nás alebo okolo nás, sa pre hriešneho človeka stáva sieťou a kameňom úrazu“. A nakoniec posled-

ný Valaamský stavec hovoril ľuďom, ktorým sa zdalo, že ich osud je ťažký a okolie nespravodlivé toto: „Poviem Ti rozprávku. Žila na zemi Spravodlivosť, ale bolo jej ťažko. Nech išla kdekoľvek, všade ju vyhánali, nikde pre ňu nebolo miesta, všetkým prekážala. A tak si pomyslela: „Pôjdem bližšie k Božiemu chrámu, pôjdem do chrámu...“. Prišla, postavila sa, ale aj v samotnom chráme do nej začali strkať so slovami: „Tu nestoj, tu je moje miesto“; „Tam nechod, tam je miesto pre vážených a bohatých“. Tak prišla Spravodlivosť k ambónu, ale ani tu sa pre ňu nenašlo miesto... Pobrala

sa teda, vošla do samotného oltára a postavila sa pri Prestole. Ale tu jej jeden hovorí: „Ja som starší“, druhý hovorí: „Ja mám vyššiu funkciu, ja mám viac zásluh; a ja som vzdelaný, preto tu musím stáť ja, a ja...“. Tak ani tam Spravodlivosť nenašla pre seba miesta... Preto nehľadaj spravodlivosť na zemi... hľadaj ju v sebe“. Takže nereptajme nikto na nijaký osud, ale začnime budovať dobro v sebe. Potom bude aspoň trochu viac dobra aj okolo nás.

jerej Štefan Pružinský, ml.

- fotografie z akcií a stále aktuálne pozvánky
- možnosť pýtať sa duchovného
- vaša, naša Istina na stiahnutie!
- pravoslávna duchovnosť
- ponuka kníh na predaj
- kecy chyžka:-) a mnoho iného...

B P M . O R T H O D O X . S K

O hodnote chleba

Anglický novinár uskutočnil pouč-ný test. Kúpil bochník chleba a na najrušnejších križovatkách ulíc svetových veľkomiest ho ponúkal okoloidúcim za hodinu práce. A tu sú výsledky:

v Hamburgu ho vysmiali
v New Yorku ho zatkla polícia

v Nigérii
sa mu ponúko-
lo veľa osôb
pracovať zaň
tri hodiny

v Dillí sa
mu prihlá-
sili stovky
osôb, ktoré
boli ochotné
pracovať za
chlieb celý
deň.

Zvykli sme si vidieť v chlebe zna-
menie ľudského spoločenstva, veď ho
používame spoločne s inými. Naučili
sme sa v ňom vidieť symbol veľkosti
práce, veď ho dorábame v pote tváre.
Naučili sme sa vidieť v chlebe najhlbší
výraz milosrdenstva, veď chlieb roz-
dávame v časoch hladu. Chut' chleba,
ktorý si navzájom dávame, je nepo-
rovnateľná.

Ja som chlieb života, hovorí nám
Isus Christos, a my dobre vieme, čo je
starosť o chlieb. Ja som chlieb života,
odpovedá Isus Christos aj nám, keď Ho
prosíme, aby sa nám dobre darilo, aby
bola bohatá úroda a tiež aby bolo do-
bré počasie na jej zožatie. Samozrejme,
že aj všetky materiálne dary sú Božími

darmi, za ktoré
máme d'ako-
vať a dokonca
nielen raz do
roka, ale den-
ne. Nezabúda-
jme však, že
telesný chlieb
nám umožní
dožiť sa len
vlastnej smrti,
ale duchovný
chlieb večnos-

ti. Je dôležité si to uvedomovať práve
v dnešnej dobe, keď nás svet zamest-
náva stále viac, keď sa na nás zo všet-
kých strán valia kvantá najrôznejších
informácií. Ak hľadáš pokrm - On je
chlieb.

Kto iný nás miluje viac ako Boh?

Týmto sa vám milí čitatelia chceme ospravedlniť za meška-
nie decembrového čísla Istiny, ale kvôli technickým problé-
mom nebolo možné jeho včasnejšie dokončenie.

Ďakujeme za pochopenie

redakčná rada časopisu Istina

Poučenie starca Paisija

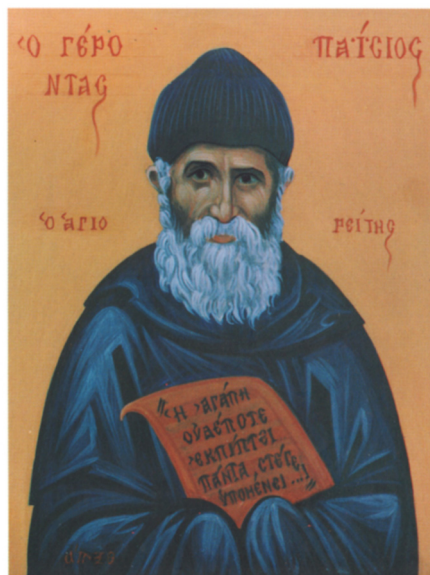
Otče, ako treba rozumieť tomu, čo hovorí Sväté písmo: „Kráľovstvo Božie je vo vás“?

„Ak je v nás časť rajskej radosti, vtedy „Kráľovstvo Božie je vo vás.“ A naopak, ak máme stres, nepokoj, výčitky svedomia, vtedy je v nás časť pekla. Je to veľká vec, ak človek v tomto živote pociťuje v sebe kúsok rajskej radosti. Nie je ťažké to dosiahnuť, no, bohužiaľ, nám egoizmus bráni v uskutočnení tejto duchovnej nádhery.

Človek sám môže urobiť svoj život rajským, ak dovoľí, aby ho viedol Boh ako dobrý otec. Musí mať dôveru v Boha, spoliehať sa Naňho vo všetkom, čo sa chystá podniknúť a d'akovať mu za všetko. Nesmie sa stresovať. Stres prináša do duše únavu a paralyzuje ju. Keď si človek prosí Kráľovstvo Božie, všetko ostatné prichádza.

Evanjelium hovorí: „Hľadajte najprv Kráľovstvo Božie“ (Mt 6, 33), ale tiež: „Kráľovstvo Božie uchvacujú násilníci“ (Mt 11, 12).

Ľudia majú dnes v živote ťažkosti, pretože si nevystačujú s málom, ale ustavične naháňajú materiálne blahá. Tí, ktorí však chcú žiť ozajstným duchovným životom, musia sa predovšetkým uspokojiť s málom. Ak bude ich život jednoduchý, bez mnohých starostí, budú oslobodení od svetského ducha a bude im zvyšovať čas na veci duchovné. V opačnom prípade sa budú unavovať pokúšajúc

sa udržať krok s módou, stratia svoju pohodu a nadobudnú len ohromný nepokoj.

Vidím tiež, že ľudia si niekedy sami robia zo života mučeníctvo!

Dnes, ako som sa vracal s jedným známym z Uranopolu (t.j. mesto), poprosil ma, aby sme sa na chvíľu zastavili uňho doma. Pretože na tom trval, nechcel som zarmútiť jeho láskavosť. Len čo sme prišli k dverám, vidím ho, ako si vyzúva topánky a vchádza dovnútra stúpajúc na špičky. „Čo sa ti stalo, prečo tak chodíš?“ pýtam sa ho. „Ale nič, otče,“ vraví mi, „stúpam opatrne, aby som nepošpinil parkety“. Čo na to povieš? Mučia sa bez dôvodu.

Preložené z knihy: Slová starca Paisija Svätohorského

Preložil: brat v Christu Juraj

Zabudnutí králi

Ghlapci z oratória si pripravili scénku o tajomstve Vianoc. Napísali scenár s úlohami anjelov, pastierov, Márie a Jozefa. Dokonca tam bola malá úloha pre vola a osla.

Rozdelili úlohy. Všetci chceli hrať Jozefa a Máriu. Nikto nechcel hrať osla. Rozhodli sa, že za osla prezlečú Luciinho psa. Bol dosť veľký a pokojný: s vystretými ušami by mohol byť vhodným oslíkom. Len aby nezačal na scéne brechať... Ale keď sestra Renáta uvidela skúšku predstavenia, zvolala: „Zabudli ste na troch kráľov!“

Emil, režisér, sa chytil za hlavu. Do predstavenia chýbal už len jeden deň. Kde teraz zoženú troch kráľov?

Riešenie ponúkol don Milan, kaplán.

„Vyberieme troch ľudí z farnosti,“ povedal. „Vysvetlíme im, že budú hrať moderných kráľov. Nech prídu vo svojom bežnom oblečení na všedný deň a nech prinesú Ježiškovi dar. Dar podľa ich výberu. Všetko, čo musia urobiť, je jasne vysvetliť, prečo sa rozhodli práve pre ten dar.“

Deti sa dali do práce. O dve hodiny mali troch kráľov. V deň vianočného vystúpenia bolo farské divadielko plné divákov.

Deti odohrali predstavenie. Prebehlo hladko. Všetci boli odmenení potleskom. Pes - osol zaspal a brada svätého Jozefa sa neodlepila. Bez toho, aby to niekto vopred tušil, stala sa scéna s tromi kráľmi najdojímavejším momentom večera.

Prvý kráľ bol asi päťdesiatročný muž, zamestnanec obecného úradu. V ruke niesol barlu. Položil ju vedľa jasličiek s Ježiškom a povedal: „Pred tromi rokmi som mal ťažkú dopravnú nehodu. Čelný náraz. Skončil som v nemocnici s niekoľkými zlomeninami. Lekári boli, pokiaľ išlo o čas môjho vyliečenia, dosť pesimistickí. Nikto si netrúfal na prognózu. Od tej chvíle som sa začal tešiť z každého malého pokroku a vážiť si ho: keď som dokázal pohnúť hlavou alebo prstom, sám sa posadiť a tak ďalej. Tie mesiace v nemocnici ma zmenili. Začal som pokorne objavovať, aké krásne je to, čo mám. Vážim si a teším sa z malých a obyčajných vecí, ktoré som si predtým nevšimol. Prinášam Ježiškovi túto barlu na znak vďaky.“

Druhý kráľ bola kráľovná, matka dvoch detí. Priniesla katechizmus. Položila ho vedľa jasličiek a povedala: „Kým boli moje deti malé a potrebovali ma, cítila som sa byť naplnená. Potom deti vyrástli a ja som sa začala cítiť nepotrebná. Ale pochopila som, že je zbytočné ľutovať sa. Požiadala som pána farára, aby mi dovolil učiť deti katechizmus. Tak som opäť našla zmysel svojho života. Cítim sa ako apoštol, prorok: mám radosť, že otváram našim deťom hranice ducha. Znovu cítim, že som užitočná.“

Tretí kráľ bol mladík. Priniesol biely list papiera. Položil ho vedľa jasličiek a povedal: „Kládol som si otázku, či je vhodné prijať túto rolu. Moje ruky sú prázdne. Nevedel som,

čo by som povedal, ba ani čo mám priniesť. Moje srdce je plné túžob, šťastia a hľadania zmyslu života. Hromadia sa vo mne nepokoje, otázky, očakávania, omyly, pochybnosti. Nemám čo uká-

aby si nám priniesol novú nádej. Vidíš, vnútorne som prázdny, ale moje srdce je otvorené a pripravené prijať slová, ktoré chceš napísať na biely list môjho života. Teraz, keď si tu, všetko sa zmení...“

zať. Moja budúcnosť sa mi zdá byť taká hmlistá. Ježiško, prinášam ti tento biely list papiera. Viem, že si prišiel,

BRUNO FERRERO: Pastierova flauta
pripravila Zuzana Repková

Poučenia Prepodobného Serafíma Sarovského

- Počínaj si spravodlivo, dbaj o pokoj ducha a buď lahodný v rodinnom kruhu!
- Dávaj ducha, čo mu patrí a telu toľko, koľko mu je treba, aby mohlo udržiavať ducha na ceste spásy!
- V duchovnom živote netreba robiť veci nad svoje sily, ale držať sa zlatého stredy, pretože to je kráľovská cesta!
- Ži tak, aby pri tebe bolo ďalších tisíc ľudí spasených!
- Nezúfaj, pretože zúfalstvo je najväčšou radosťou diavla!
- Ak si už sýty, nič neskúšaj, nechaj miesto svätému duchu.
- Ten, kto získal dokonalú lásku, žije v tomto živote tak, ako keby nežil.
- Všetko, čo pochádza od Boha, je pokojné a užitočné a privádza človeka k pokore a sebaodsúdeniu.
- O veciach Božích netreba rozmýšľať po nasýtení žalúdka, lebo v naplnenom bruchu niet videnia Božích tajomstiev.

Prepodobnyj otče náš Serafíme moli Boha o nás!

pripravila Veronika Rusnáková

Čo vidíme v chráme

V minulom čísle sme si rozprávali o tom, že chrám je miesto, kde sa stretávajú ľudia, aby sa spolu pomodlili k Bohu. Dnes si zase povieme o tom, čo všetko vidíme, keď prekročíme dvere chrámu.

Ako prvé čo si všimneme sú ikony, pretože sú neoddeliteľnou súčasťou chrámu a je ich v každom chráme neúrekom. Ikony sú obrazy, na ktorých je zobrazený Isus Christos, Bohorodička, anjeli a svätí. Sám Spasiteľ Isus Christos nám dal svoj obraz, ktorý je známy ako nerukotvorný obraz. Nerukotvorný obraz, alebo ikona bolo plátno na ktoré si priložil tvár Isus Christos a odtlačok jeho tváre zostal na tomto plátne. Neskôr sa pri tomto plátne udialo mnoho zázrakov a uzdravení.

A kto sú svätí? Svätí to boli ľudia, ktorí milovali Boha a zapáčili sa Bohu svojím spravodlivým životom. Môžeme ich tiež nazvať priateľmi Boha. Oni sa za nás modlia Bohu a pomáhajú nám.

Najbližšie k Bohu a ľuďom je naša presväta Bohorodička – matka Isusa Christa. V chráme môžeme vidieť mnoho podob jej ikon. Väčšinou s maličkým Isuskom v rukách. V mnohých problémoch pomohla ľuďom a neustále prináša naše modlitby k svojmu Synovi.

Sviečky sú ďalšou vecou, ktorú môžeme vidieť v chráme. Pri vstupe do chrámu si ľudia kupujú sviečky a pália ich vo svietnikoch, ktoré stoja pred svätými ikonami. Prečo to ľudia robia? Každá sviečka symbolizuje našu modlitbu, ktorú prinášame Bohu pri zapalovaní sviečky. Tak ako sa plameň sviečky ťahá hore k nebu, tak aj naša modlitba sa vznáša s ňou.

Vo vnútri oltárnej časti môžeme vidieť oltár. Oltár je najsvätejšie miesto v chráme, pri ktorom môžu byť len kňazi, alebo aj ľudia, ktorí pomáhajú počas slúženia. Prestol je stôl, na ktorom leží sväté evanjelium teda sväté písmo a kríž.

Určite si každý z vás všimol, že sa na oltári nachádza ešte jedna veľmi zaujímavá vec a tou je darochraniteľnica, ktorá má podobu malého chrámu alebo krabičky. V tejto krabičke sa ochraňujú Sväté Dary pre chorých, ktorí nemôžu prísť do chrámu.

A neoddeliteľnou súčasťou chrámu sú ľudia. Raz je ich v chráme viac, inokedy menej. Prichádzajú tam na modlitbu a liturgie, prosiať od Boha pomoc, alebo ďakovať Mu za to čo majú. Boh sa veľmi raduje, keď je v chráme čo najviac ľudí a hlavne takých mladých ľudí, ako ste vy. Preto nech vaše nohy smerujú neustále do chrámu, kde vás čaká Christos s otvoreným srdcom.

Svätý apoštolom rovný kňaz Vladimír

Prvým zvestovateľom kresťanskej viery na území Ruska bol apoštol Andrej Prvopovoláný. V jeho apoštolskej práci pokračoval svätý Kliment vyslaný z Ríma na Krym a tiež osvietenci Slovanov, apoštolom rovní bratia Cyril a Metod.

Z kyjevských kňazov prví, ktorí prijali Christa, bol Askol'd a Dir. Kresťanstvo prijala potom aj veľká kňažná Oľga. Spolu s ňou sa pokrstila aj jej služobná Maluša, matka budúceho krstiteľ'a Rusi, kňaza Vladimíra. Kňažná Oľga a Maluša veľmi chceli, aby sa Vladimír stal kresťanom. Ale kňaz veľmi silno dodržiaval pohanskú vieru otcov. Na začiatku jeho vládnutia prelial aj mučenícku krv kresťanov Feodora a Ioanna. Ich smrť

však nebola zbytočná, pretože pred svojou smrťou zasiali do Vladimíra pochybnosti o pravosti pohanskej viery. Na tento podnet si kňaz pozval poslov z rôznych vier, aby si vypočul ich učenie. Nemeckí katolíci hovorili o nezmyselnosti pohanskej viery a oslavovali kresťanstvo. Vladimír s nim súhlasil, ale namietal, že nikto z Rusov neprijal vieru od katolíkov. U moslimov sa mu zapáčila ich náuka o raji, ale znepáčili zákony a obrady. Vypočul si aj Židov, ale keď sa dopyčul, že pre svoju neposlušnosť pred Bohom stratili svoju vlasť, odmietol aj ich vieru. Najviac ho zaujal grécky misionár, ktorý mu rozpovedal celú históriu od hriešneho pádu Adama a Evy po vtenenie Božieho Syna. Ukázal kňazovi aj obrázok posledného súdu. „Dobre je spravodlivým na strane pravej a beda hriešnikom na ľavej strane“, vzdychol si Vladimír. Spomenul si na umučených kresťanov, na veriacu kňažnú Oľgu a rozmýšľal, kde sa ocitne on, keď zomrie. Zatúžil sa pokrstiť v Carihrade a obsadil byzantské mesto Cherson, ale nie za účelom zničiť ho, ale získať ženu, grécku cárovnú Annu. Cárovná bola kresťanka a keď sa dozvedela, že Vladimír nie je pokrstený, odmietla ho. Kňaz sa ale nevzdával a namietal, že za nejaký čas sa pokrstí v meste Carihrad. Hneď nato však oslepol. Nestihol ani uzrieť pokornú cárovnú, ako vychádza z lode. „Pokrsti

sa tu“, odvetila kňazovi „a Boh ťa vyľieči nielen zo slepoty telesnej, ale aj duševnej“. Hneď ako biskup pokrstil Vladimíra v chersonskom chráme, slepota pomínula. „Teraz som spoznal pravého Boha“, zvolal šťastný Vladimír. Pri návrate do Kyjeva priviedol so sebou kňazov, bohoslužobné knihy,

ikony, ostatky svätých a začal pripravovať Rus k prijatiu kresťanstva. Vo vyhlásený deň prišli obyvatelia Kyjeva k rieke Dneper, kde z rúk metropolitu Michala a iných kňazov prijali svätý krst. Kňaz Vladimír pozdvihol ruky k nebu a zvolal: „Stvoriteľ neba a zeme, požehnaj svoje nové dieťky! Daj, aby v Tebe spoznali pravého Boha! Upevni ich vo viere!“ Na mieste, kde zahynuli Feodor a Ioann, postavil kňaz chrám zasvätený Uspeňiu Bohorodičky. Tento chrám zaplnil svätými. Priviezol tam ostatky svä-

tého Klimenta, rímskeho pápeža prvého storočia, ktorý prijal krst od apoštola Petra. Kňaz Vladimír nezabúdal v ťažkých bojoch na modlitby ku sv. Klimentovi, ktorý mu svojimi prosbami pred Bohom neviditeľne pomáhal.

Kňaz Vladimír prijatím kresťanskej viery zanechal hriešny život. S pokorou a vierou niesol pred

Bohom svoj životný kríž. Boh mu zato v jeho vládnutí vždy pomáhal. Pohanská Rus sa tak zásluhou kňaza Vladimíra obrátila na svetlú kresťanskú pravoslávnu vieru.

Literatúra:

Krstiteľ Rusi svjatoj ravnoapostol'nij Kňaz Vladimir, knižka – raskaska. Miňsk : Beloruskij Dom pečati, 2006. ISBN 985-6171-77-6.

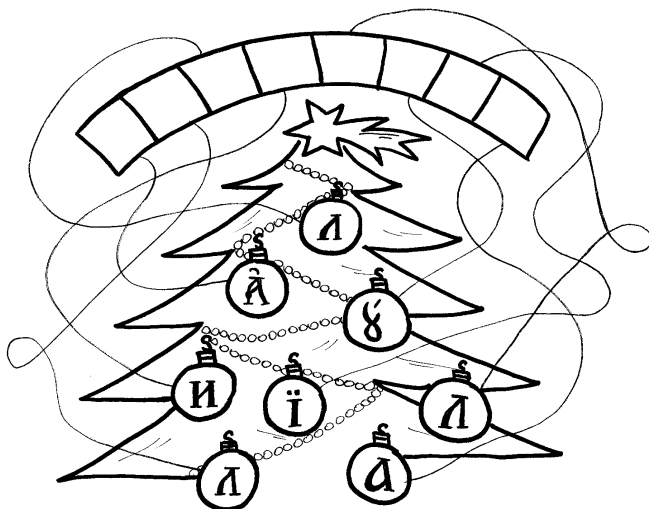
pripravila **Mgr. Katarína Krušková**

Ahojte milí naši kamaráti, všetci verní Istinkáci!

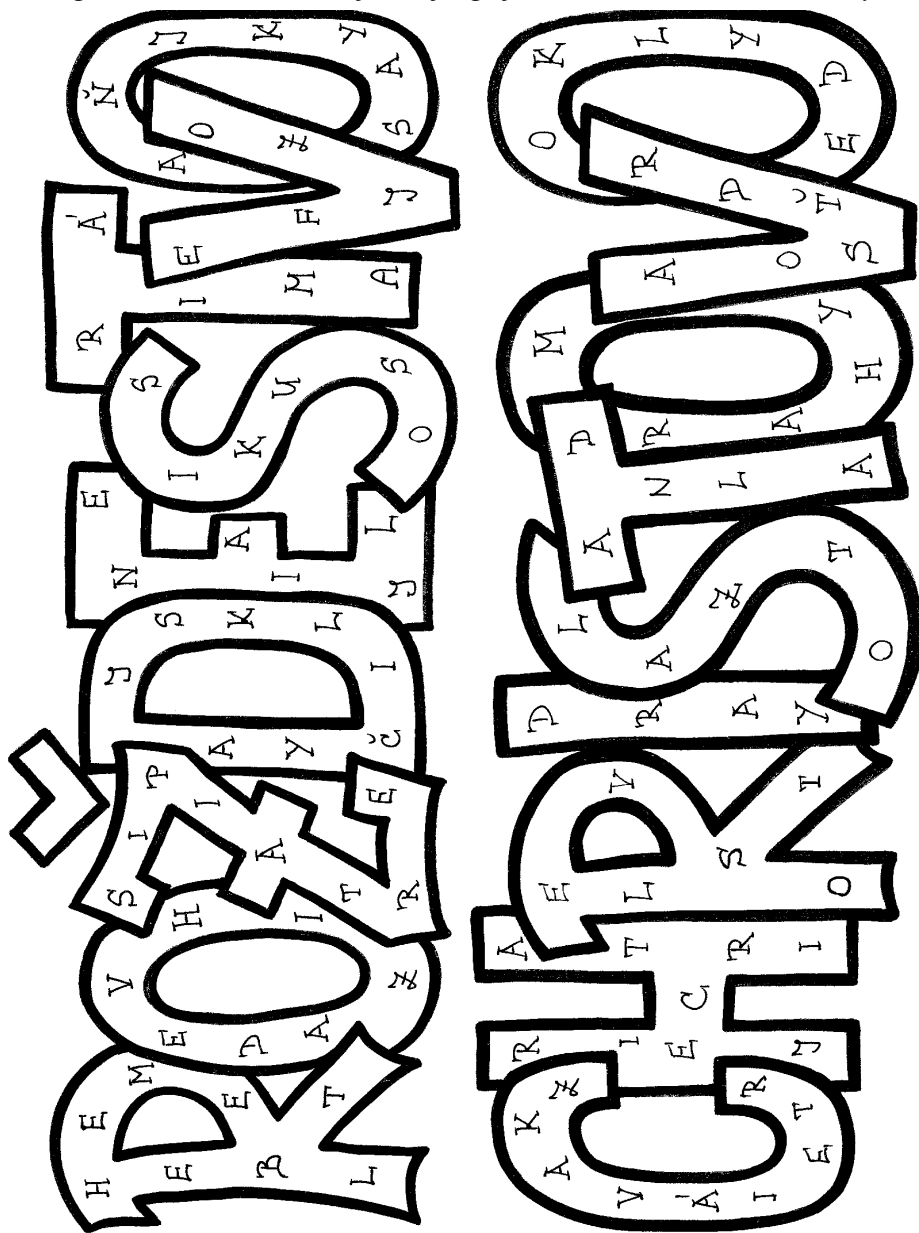
Aj v tomto čísle Istiny máme pre vás pripravené nové úlohy. Istinkáčik s Istinkou vám veru oddych nedoprajú ani počas dlhých zimných večerov, ktoré si môžete spríjemniť čítaním tejto našej Istiny a popri tom sa môžete pustiť aj do úloh, ktoré na vás čakajú. Tak len smelo do ich riešenia !!!

Čo je ukryté v tejto úlohe? Tento vianočný stromček má písmenkové bombule, ktoré vás čiarou zavedú k riešeniu.

Raz sa deti v zime rozhodli poriadne vyšantiť. Najprv si postavili veľkého snehuliaka a potom sa chceli sánkovať. No nedopadlo to dobre. Keď sa spustili z kopca, ktosi namieril presne do snehuliáčika. Kto to bol? Cestu k snehuliakovi si vyfarbite.

Áno, máme tu pomaly krásne roždestvenské obdobie a táto úloha vám prezradí viac. V každom písmenku sú ďalšie písmenká, z ktorých vytvoríte slovo. Napovieme vám, že každé jedno je spojené s „Roždestvom Christovym“.

Úlohy pripravila Andrea Gmotričová

Roždestvo

V meste Nazarete žil Spravodlivý Joakim so svojou ženou Annou, známi nie cárskym pôvodom, ale pokorou a milosrdenstvom. Celý ich život bol preplnený láskou k Bohu aj k ľuďom. Boh im dovolil dožiť sa vysokého veku. Len jeden smútok mali v živote, a to že nemali deti. No Boh im za ich trpezlivosť, vieru a lásku k Bohu a bližným daroval

veľký dar, veľkú radosť. Pred koncom ich života sa im narodila dcérka. Cez zjavenie Anjela Božieho dostala meno Mária, čo znamená po hebrejsky „Božia Nádej“. Keď Mária dovŕšila vek troch rokov, bola odvedená do jeruzalemského chrámu, aby tam zasvätila svoj život Bohu. V tomto chráme žila Mária do štrnástich rokov a vyrástlo z nej dievča pokorné Bohu, neobvykle skromné a pracovité. Medzi tým si Boh povolal Joakima a Annu k sebe a starostlivosť o Máriu pripadla na

vzdialeného príbuzného, starého Jozefa. Keď v tom Boh poslal k Márii do Nazaretu Anjela Gabriela. Anjel k nej vošiel a povedal: „Raduj sa Blahoslavena! Hospodin s Tebou, blahoslavená medzi ženami.“ Mária sa zarazila jeho pozdravom. On jej na to vraví: „Neboj sa Mária. Porodiš syna a dáš Mu meno Isus. On bude veľký, lebo bude Synom Božím.“ Mária sa ho opýtala: „Ako sa to stane, keď ja nemám

muža“? Anjel jej odpovedal: „U Boha je všetko možné“. Mária s pokorou prijala Božie rozhodnutie a dodala: „Som služobníčkou Hospodinovou. Nech sa stane všetko čo si povedal“. Anjel odišiel a Mária ostala v očakávaní na narodenie Syna.

V tom čase vyšlo nariadenie od rímskeho imperátora Avgusta, aby bol urobený zoznam všetkých ľudí, ktorí žili v ríši. Podmienkou bolo to, aby sa každý zapísal tam, kde sa narodil, tam kde žili jeho predkovia. Jozef a

Mária pochádzali z rodu Dávidovho, preto sa vybrali z Nazaretu do mesta Dávidovho do Betlehema. Keď prišli do Betlehema, bolo už neskoro večer a v ubytovni nebolo miesto na spanie. Tak sa uchýlili na noc do jaskyne, kde bolo miesto pre zvieratá. Bol teplý a tichý večer. Tam porodila Mária svojho Syna. Do plienok ho zavila a do jasličiek pre zvieratá ho uložila.

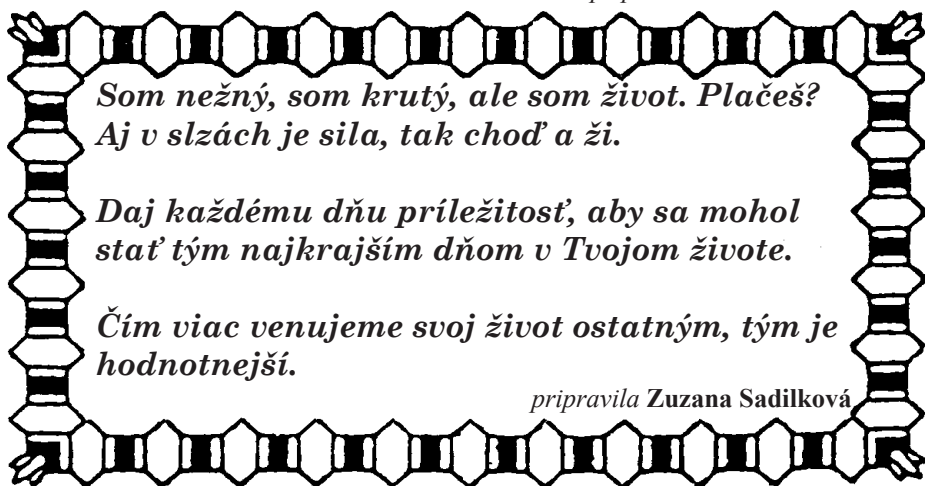
Ako prvý sa o narodení Spasiteľa dozvedeli pastieri, lebo strážili svoje stáda neďaleko jaskyne. V tej chvíli sa pred nimi objavil Anjel Boží a povedal im: „Nebojte sa! Priniesol som vám veľkú radosť; teraz sa v Betleheme narodil Spasiteľ, ktorý je Christos Boh. Choďte, nebude pre vás problém ho nájsť. Nájdete ho zavitého v plienkach, ležiaceho v jasličkách, tam kde nocujú zvieratá.“ V tej chvíli sa na nebi objavilo veľa, veľa anjelov a oslavovali Boha. Keď sa stratili, vtedy si pastieri povedali: „Pôjdeme do Betlehema a pozrieme sa čo sa tam stalo“.

Keď tam prišli, našli Jozefa, Máriu a malého Isuska ležiaceho v jasličkách. Poklonili sa mu a rozpovedali Jozefovi a Márii, čo sa im stalo, ako sa im zjavil Anjeli. Potom sa vrátili k svojim stádam, spievali a oslavovali Boha za všetko čo videli a počuli.

O niekoľko hodín neskôr prišli do Betlehema mudrci z východu. Oni dlhý čas pozorovali hviezdy na nebi a keď sa z ničoho nič objavila nová hviezda, veľmi zvláštna, rozhodli sa ísť za ňou. Hviezda im ukazovala cestu, až došli k jaskyni, kde našli Máriu s Dieťaťom. Poklonili sa mu ako Bohu a priniesli mu bohaté dary: zlato, myrhu a ladan.

Od tých čias už viac ako dvetisíc rokov spomíname a radujeme sa z Narodenie Christovho, zhotovujeme si stromčeky, darujeme jeden druhému darčeky a nie v poslednom rade chodíme do chrámu, kde oslavujeme a radujeme sa z jeho narodenia.

pripravila **Lubka Balaščáková**

Sójová fašírka

1 balenie sójovej drte

5 rožkov

Cibuľa

Bujón

Mleté čierne korenie

Soľ

Petržlenovú vňať

Strúhanka

Bujón zalejeme asi ½ litrom vriacej vody a zalejeme sójovú drť, necháme cca 20 minút odstáť.

Pridáme nkrájané rožky, nadrobno nasekanú cibuľku, petržlenovú vňať. Pokiaľ je zmes veľmi riedka zahustíme strúhankou. Osolíme, okoreníme a plníme do vymastenej a strúhankou vysypanej formy. Pečieme v rúre pri 200°C cca 40 minút.

Strúhanková nátierka

200g strúhanky

80ml vody

2 lyžice oleja

1 bobkový list

1 a pol lyžičky tymiánu

500ml najemno nakrájanej

cibuľky

1/4 lyžičky majoránky

1 lyžička organa

1 a pol lyžička bazalky

3/4 lyžičky morskej soli

1 lyžička rozotretého cesnaku

60ml bezmliečneho rastlinného margarínu

Najskôr namočíme strúhanku do vody. Zamiešame a necháme zmäknuť. Na rajnicu dáme olej, bobkový list a tymián, mierne zahrejeme a pridáme cibuľku, ktorú pražíme spolu s korením do zmäknutia. Keď je cibuľka hotová, odstránime bobkový list a pridáme ostatné prísady, okrem margarínu. Dusíme na miernom plameni 15 minút. Medzitým si roztopíme margarín, ktorý potom pridáme do takto pripravenej zmesi. Dôkladne zamiešame, dáme do vhodnej nádoby a necháme vychladnúť.¹

Kokosové rožky

250 g strúhaného kokosu

250 g stuženého rastlinného tuku

450 g práškového cukru

100 g hladkej múky

100 g hrubej múky

½ balíčka prášku do pečiva

Všetky suroviny vymiešame. Formičky v tvare rožkov (môžu byť aj iné) vymastíme a vysypeme múkou. Plníme zmesou do polovice a pečieme pri 145°C cca 10 minút do ružova.

¹ <http://receptar.wanda.atlas.sk/studena-kuchyna/172365/struhankova-natierka->

prpravila **Markella**

Pôst telesný a duchovný

Nachádzame sa v období pôstu. Mnohí z nás si pod pôstom predstavujú len nejedenie mäsových a mliečnych výrobkov. Je skutočne pôst len o telesnej zdržanlivosti? Pozrime sa preto, čo nám o pôste hovoria svätí otcovia. Postíme sa telesne – dodržiavajme strohú zdržanlivosť, strohú umiernenosť vo všetkom. No postiac sa telesne, začnime sa postiť aj duševne. „Nech sa

postí“ – hovorí svätiteľ a čudotvorec Tichon Zadonský – „um tvoj od márných myšlienok; nech sa postí tvoja pamäť od pamätania na zlé; nech sa postí tvoja vôľa od zlých túžob; nech sa tvoje oči postia od zlého pohľadu; nech sa tvoje uši postia od poškvŕňujúcich piesní a ohováračského šepotu; nech sa tvoj jazyk postí od ohovárania, odsudzovania, čarodejníctva, klamstva, lesti, (dušu) poškvŕňujúcich rečí

a každého prázdneho a hnilého slova; nech sa postia tvoje ruky od bitiek a rozkrádania cudzieho dobra; nech sa postia tvoje nohy od chodenia na zlé dielo. Lebo toto je kresťanský pôst, ktorý od nás náš Boh vyžaduje.“

Stariec Michail hovorieval: „Akýkoľvek pôst by si dodržiaval, hoci aj ten najstrohjší, ale bez skutočného pokánia, taký pôst Hospodin neprijme. Taký pôst

neprivádza ani k spásu, ani k úteche. Hlavné v pôste je vnútorné očistenie srdca, srdce skrúsené spolu s pokáním a pokorou.“ „Srdce sokrušenno i smirenno Boh ne uničižit“ (Ž 50, 19).

„Duchovnyje posevy“ a „Velikije russkije starcy“

pripravil bohoslovec Michal

Pár dní pred koncom minulého kalendárneho roka, 22. decembra 2009, sme v rámci programu pomoci sociálne hendikepovaným ľuďom Samaritanus navštívili základnú školu v Blatných Remetoch neďaleko Sobraniec. V tento deň, kedy sa posledný krát pred sviatkami Narodenia Christa stretli všetky deti a učitelia v škole, sme aj my prišli do tohto kruhu milých ľudí „pod jedličkou“ a spolu s nimi sme prežili niekoľko nádherných okamihov. Ešte cestou sme trochu tŕpli, či sa s týmito dobrými ľuďmi stihneme stretnúť, pretože cestu nám skomplikoval nový napadnutý sneh, ktorého na cestách nebolo málo. No po príchode sme zažívali nezabudnuteľné momenty. Privítanie detí v sále v obecnej úrade bolo búrlivé, ako sa na deti patrí. Je takmer neuveriteľné, koľkou živosťou a živelnosťou ovplyvňujú títo častokrát spoločnosť odsúvaní ľudia. Darčeky, ktoré od nás deti dostali, kúzlili úsmev za úsmevom. Po chvíli sme sa presunuli do budovy školy, kde sme rozdali darčeky v niekoľkých triedach. Pri pomyslení na náročný život detí, ktorých budúcnosť častokrát nie je vždy taká ideálna a radostná, sme len veľmi ťažko zadržovali slzy v očiach, keď nám deti, ktoré v celom svojom živote nikdy nepoznali, čo znamená dostať darček pod stromček, s úprimnosťou, akú vedieť vyjadriť iba deti, povedali „ďakujem“. S istotou vieme, že sme dostali väčší dar, než sme darovali my. Radosť v očiach týchto detí dodáva zmysel Christových slov o pomoci každému bližnému a chvíľkové uspokojenie, že aspoň na jeden krátky okamih sme mohli vyčariť úsmev na tvárach detí a zabudnutie každodenných starostí v ich neľahkých životoch. Veríme, že tento skutok, na ktorom sa podieľalo veľa ľudí, nebude jediný, ale zároveň osloví aj ďalších, ktorí sa snažia žiť v kresťanskom duchu.

Pavol Kochan

ИСТИНА

V deň sviatku sv. Nikolaja podľa gregoriánskeho kalendára sme sa skupinka mládežníkov vybrali do DSS v Giraltovciach, aby sme svojim vystúpením urobili jeho chovancov aspoň na chvíľku šťastnejšími. Aj deti nás potešili svojím vystúpením. Počas nášho vystúpenia sme zožali veľký potlesk a ovácie. Až na takýchto miestach si zdravý človek uvedomí, aké má šťastie a dar od Boha, že je zdravý. Po programe zamestnanci zariadenia rozdávali svojim chovancom darčeky a radosť v ich očiach bola neopísateľná. Po programe sme so zamestnancami prešli izbami chovancov, ktorí sú na tom horšie. Úsmevy a radosť z našej prítomnosti a vystúpenia boli veľmi dojímavé. Dúfam, že návštevy v tomto zariadení sa budú opakovať čo najčastejšie a my budeme robiť ich obyvateľov čo najšťastnejšími a pomôžeme im v ich ťažkom živote. Veď šťastie a radosť našich bratov a sestier, ktorým Boh dal oveľa ťažší kríž ako máme my, je to najcennejšie čo nám môžu dať a my prijať. Ale my „zdraví“ sa musíme zamyslieť nad tým, či si chceme ničť svoje zdravie len z nášho rozmaru a z frajeriny. Tí, ktorí majú trošku menej zdravíčka, si ho dokážu vychutnať plnými dúškami a dali by všetko za to, aby boli aspoň na chvíľočku zdraví tak ako my. Bože, ochraňuj chovancov DSS v Giraltovciach a daj, aby sa dokázali vyrovnáť so svojou chorobou a aby boli čo najšťastnejší a tak robili šťastnými aj nás zdravých.

Bohoslovec Patrikij

V deň sviatku svätého Nikolaja študenti Pravoslávnej teologickej fakulty v Prešove každoročne navštevujú prešovskú nemocnicu, aby potešili našich chorých veriacich. Tento rok tomu pravdaže nebolo inak.

Spoločne s otcom Emilom Jarkovským, otcom Dimitrijom Pasterom a otcom archimadritom Serafimom sme postupne navštívili infekčné, detské, doliečovacie oddelenie a oddelenie intenzívnej starostlivosti. Na každom z týchto oddelení sme nielenže rozdali krásne balíčky, ale snažili sme sa potešiť našich chorých aj koledami a zaujímavými príbehmi.

Samozrejme, nesmel chýbať ani svätý Nikolaj v podobe nášho prezlečeného študenta. Bolo krásne vidieť záblesk radosti v detských očkách, ktoré trpezlivo počúvali a čakali na príchod Nikolaja. Ten zavítal medzi poslušné detičky, láskavo sa im prihovárал, aby im priniesol kúsok zo svojho čara. Prekvapené deti nám od radosti aj pekne zaspievali, čo nás nesmierne potešilo. Štipku veselosti, pokoja a Božieho požehnania sme chceli priniesť aj ležiacim ľuďom, či našim starším veriacim. Navštívili sme každú izbu, aby sme vyčarili aspoň kúsok nádeje a šťastia aj našim trpiacim v ich ťažkých chvíľach. Už len malý úsmev od prekvapených a potešených pacientov bol pre nás obrovským darom.

Slzy v našich očiach a radosť v srdci je dôkazom tohto Božieho diela. Poďakovanie pri realizácii našej návštevy patrí všetkým zúčastneným a v neposlednom rade aj skvelému personálu nemocnice, ktorý sme tiež obdarovali.

Janka

ИСТИНА

Dňa 14. 11. 2009 sa uskutočnil v poradí už štvrtý ročník duchovno-športovej akcie v Košiciach. Celý program tohto dňa sa začal už o siedmej ráno sv. liturgiou v chráme. Po ukončení liturgie sme sa všetci presunuli do telocvične. Tam už nasledovalo privítanie účastníkov d. o. Mgr. V. Spišákom. Boli oznámené organizačné pokyny a pravidlá hier.

Súťažilo sa týchto športových disciplínach: stolný tenis, futbal, volejbal. Utvorili sa jednotlivé družstvá hráčov z miestnych skupín BPM. Svoje družstvo si utvorili aj duchovní z michalovsko-košickej eparchie. Po registrácii účastníkov a spoločnej modlitbe sa začal turnaj v troch disciplínach.

Celý deň sa niesol v duchu športu a oddychu, ale nechýbalo ani výborné občerstvenie, o ktoré sa postarala skupina KE a veriaci. Mnohí sme sa poznali, mnohí sa spoznali, ale hlavne bol medzi nami Boh. Ako Christos povedal, tam, kde sú dvaja, traja v Božom mene, tam som medzi nimi. Zmysluplne strávené chvíle až do večerných hodín iste nik neľutoval. Tento ročník bol mimoriadne úspešný, zúčastnilo sa ho 120 účastníkov.

Vo futbale obhájili titul opäť Košice, vo volejbale sa najviac darilo družstvu seminár II.. V stolnom tenise bol najúspešnejší Martin Hvižďak z Úbreže. Ale hlavné je, že sme sa tu zišli a s chuťou si zašportovali.

Celkové poradie výsledkov v daných disciplínach bolo nasledovné:

VOLEJBAL:

1. miesto: SEMINÁR II.
2. miesto: MEDZILABORCE DD Sv. Nikolaja
3. miesto: LADOMIROVÁ (minuloročný víťaz)

STOLNÝ TENIS:

1. miesto: Martin HVIŽĎAK (PCO Úbrež)
2. miesto: Vladimír MIKULANIČ (PCO Sobrance, BPM Inovce)
3. miesto: o. Vasil' BARDZÁK (PCO Brezina a Byšta)

FUTBAL:

1. miesto: KOŠICE (obhajca titulu)
2. miesto: TREBIŠOV
3. miesto: SOBRANCE-INOVCÉ

Valné zhromaždenie Bratstva pravoslávnej mládeže na Slovensku - SYNDESMOS

Dvanásteho decembra sa konalo každoročné zasadnutie vedenia a všetkých členov Bratstva pravoslávnej mládeže na Slovensku -SYNDESMOS.

Zvolení členovia vedenia pre nové obdobie sú:

Prezident

Alexander Haluška

Viceprezidenti

Jozefína Polakovičová

Juliána Kuzanová, Bc.

Dozorná rada

prot. Mgr. Ján Bieloruský

Ing. Mgr. Vladimír Gerka

Ľubomír Škovran

Edičná rada

Martin Žák

Anna Dercová

Jaroslav Guba

Tatiana Mihaličová

Marcela Hviždáková

Duchovní Bratstva za Prešovskú pravoslávnu eparchiu

jerej Mgr. Peter Savčák

jerej Mgr. Peter Kačmár

Duchovní Bratstva za Michalovsko-košickú pravoslávnu eparchiu

prot. Mgr. Michal Džugan

jerej Mgr. Peter Bzík

Všetkým zvoleným gratulujeme a prajeme veľa telesných a duchovných síl pri vykonávaní tejto Bohumilej činnosti a hlavne veľa Božej blahodate.

Na mnohaja i blahaja lita!

Pravoslávna cirkev v českých krajinách a na Slovensku

JURAJ,
arcibiskup michalovsko-košický

**Účastníkum Valného shromáždění
BPM na Slovensku
v Prešově dne 12. 12. 2009**

902/2009

V Michalovciach, dňa 7. decembra 2009

Milí mladí přátelé,

žel Bohu, nemohu s vámi dnešního dne být kvůli povinnostem, které mě odvádějí za hranice naší vlasti. Chci vás tedy alespoň touto písemnou formou pozdravit a popřát vám požehnané a tvůrčí jednání, z něhož vzejde směřování pravoslavné mládeže na Slovensku v budoucím roce. Rád bych vám také všem poděkoval za to, že svým příkladem a často nedocenenou prací přispíváte k misijnímu přesahu naší svatě pravoslavné církve do společnosti a že svým nadšením čeríte stojaté vody, pomáháte oživovat liturgický život farností a zapalovat mladá hledající srdce pro Krista.

Přeji vám, abyste se ve své službě jeden druhému a mladým v Církvi obecně nenechali odradit případnými překážkami, abyste se snažili vyvarovat jakéhokoliv prázdného formalismu, který v konečném důsledku jen ubíjí ducha a radost ze života, a snažili se uprostřed Církve o každodenní setkání se vzkríšeným Pánem, který jediný dokáže spolehlivě odpovědět na všechny naše otázky a nejistoty a vlít do našich neklidných srdcí svůj pokoj.

Pán vám žehnej!

V Kristu váš

arcibiskup